

Vandløb og Søer, ligesom flere Herreder i samme, saavidt jeg erindrer fem, grændse til Limfjorden, og jeg har ved at se et Par hundrede Pantattefter halvaarlig havt Leilighed til at se, hvilke Omgaaelser man indlæder sig paa af vor Saagt- og Fiskerilovgivning, hvorledes man foreskriver Vedkommende, at de maa ikke komme til Vandet, dels til Fjordene, dels til de ferske Baae. Jeg kan nu ikke forstaa, at det kan have været Danst Lovs Mening, at en saadan enkelt Mand kunde erhverve sig Ret over store Strækninger af Fjorde, men at det for Ferskvandsfiskeriet skulde tilhøre Grundeierne, medmindre Rogen, for Danst Lov udkom, skulde have havt særlig Ret dertil. Denne Opfattelse syntes man endnu i Begyndelsen af Aarhundredet at ville gjøre gjældende, navnlig for de ferske Baae, idet der kom en Skrivelse eller Reskript til et Par Godseiere i Salling, at de ikke maatte tage Hensyn til de tidligere ministerielle Skrivelser, vi have havt i den Anledning, thi de angik kun Bortforpaktningen eller aarlig Afgift af vedkommende Eiendomme; men naar disse afhændede Grunden fra Godset for en bestemt afforderet Kjøbesum, kunde Godseieren ikke forbeholde sig Herlighedsretten, der nævnes blandt Andet baade Saagt og Fiskeri. Fra Godset i Salling ligger der for mig Skjoder, som bevise, at de dog have fastholdt Herlighedsretten og ere komne til den paa mange eiendommelige Maader. Jeg skal ikke nævne disse Godseiere, men det er jo ogsaa ligeegyldigt; jeg har kun omtalt det for at bevise, at man bruger forskjellige Veie for at naae dette Maal. Man siger f. Ex. til Vedkommende, hvor man stipulerer en Kanon af Byg, at hvis de ønske Fiskeriretten med, saa forlanger man dobbelt saa Meget af Byg, men Kjøbesummen er den samme som for andre lignende Eiendomme, det er kun pro forma, for at de ikke skulle forlange Saagt- eller Fiskeriretten. Jeg synes, at Ministeriet burde have Opmærksomheden henvendt derpaa. Jeg kan ikke se, at det passer med vor Lovgivning, men selv om det skulde passe, anser jeg det rigtignok for meget uehdigt, at Enkelte saaledes kunne sætte sig i Besiddelse ikke alene af Indsøer og store Aaer, men ogsaa af store Strækninger af Fjorde. Hvad Følge har det? Man kunde sige, at Statsøkonomisk har det ingen Betydning, enten En eller Flere fiske, og man kunde maasse sige, at paa en Enkelts Hænder kunde maasse Fiskeriet drives mere rationelt, men efterom jeg kender Forholdene, gaar det ikke saaledes til; de bortforpagte Fiskeriet saavel i salt som i fersk Vand paa nogle eller endog et enkelt Aar. Forpagteren søger saa blot at faae en saa stor Fiskemængde og Udbytte som muligt og bry-

der sig ikke om sine Efterkommere, og sørgeligt er det at se i Danmark, at vort Ferskvandsfiskeri i alle disse mange Søer og Vandløb, som findes i Landet, knapt giver 100,000 Kr. aarlig, medens det efter min Mening burde give en Million. Den, der kender en lille Smule til disse Forhold, har set, hvor mange tidligere fiskefærdige Indsøer der nu ere tomme, og det er gaaet til paa den Maade, at vedkommende Godseiere have bortforpagtet dem for nogle Aar, og man har saa tømt dem; men nu bliver det ikke alene Aaerne, nu begynder man ogsaa at tage Dele af Fjordene fra Fiskerne. Jeg kunde bevise det, jeg har Bevise til min Naadighed, men jeg holder ikke af at nævne Navne; det sker saaledes, at de, der Kjøbe, frastrive sig deres Ret ved pro forma at give mindre Byg eller Vignende. Jeg vil henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, om han ikke i dette Spørgsmaal vil stille sig lige saa velvilligt som sin Forgænger, thi han var i dette Spørgsmaal lige saa fristndet eller mere fristndet end flere af Høires Medlemmer. Flere af dem havde Betæneligheder, indtil Ministeren var villig til at gaa ind paa Forslag, der vilde forebygge, at man for Fremtiden paa den Maade satte sig i Besiddelse af saadanne Strækninger. Det er disse almindelige Bemærkninger, dette Andragende har givet mig Anledning til. Det kan ikke være Meningen, thi det er der ingen sund Mening i, at henvise et Andragende til Ministeren, som der ikke skulde tages Hensyn til, nei, Meningen er simpelthen den: Vi have en Høiesteretsdom, der har fastslaaet visse gjældende Bestemmelser, og saa længe den ikke er endelig forandret ved Lov, eller der er faldet en anden Høiesteretsdom, træde de gamle Bestemmelser i Kraft igjen, som Danst Lov har foreskrevet, naar den lille nylig vedtagne Lov udløber. Det er vel ogsaa derfor, at en Del af Udvælgets Medlemmer har foreslaaet Andragendet henvist. Jeg skal ikke komme ind paa, at man muligvis kan vente en anden Døm, jeg betvivler det; jeg skal ikke benægte, at Høiesteretsdommere kunne tage Feil, da de jo kun ere Mennekter, navnlig kan det ske i saadanne private Sager, der angaa Fiskeriforhold, og hvor der foreligger en Masse ældre Dokumenter, men med Hensyn til Fortolkningen af en bestemt Paragraf i en Lov er jeg tilbøielig til at tro, at de ikke let forandre Mening. Meningen med Andragendets Henviisning maa jo være, at Spørgsmaalet om det almindelige Fiskeri, saavel Salt- som Ferskvandsfiskeriet, maa overveies, inden den nys vedtagne Lov træder ud af Kraft; i saa Henseende er jeg